

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžak/1/2021
Identifikačné číslo spisu: 1020201062
Dátum vydania rozhodnutia: 25.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1020201062.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): D. C., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Y. V., číslo cestovného dokladu: W. s platnosťou do XX.XX.XXXX, posledný trvalý pobyt v zahraničí F., časť N., ulica F. S., S. N. Č.. X/X, Y, t. č. na dlhodobej priepustke na adrese: Q. Č.. XXA, XXX XX G., evidenčne Pobytový tábor Rohovce, Slovenská republika, právne zastúpený: Liga za ľudské práva, občianske združenie so sídlom Račianska 80, 831 02 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o správnej žalobe vo veciach azylu, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7SaZ/5/2020-38 zo dňa 13. októbra 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7SaZ/5/2020-38 zo dňa 13. októbra 2020 mení tak, že rozhodnutie žalovaného ČAS: MU-PO-192-37/2018-Ž zo dňa 15.06.2020 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti z a m i e t a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Žalovaný rozhodnutím ČAS: MU-PO-192-37/2018-Ž zo dňa 15.06.2020 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 480/2002 Z.z.“) neudelil sťažovateľovi azyl a

podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zák. č. 480/2002 Z.z. mu neposkytol doplnkovú ochranu.

2. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplynulo, že sťažovateľ bol v krajine pôvodu členom Ľudovej demokratickej strany - HDP (ďalej len „HDP“), v rámci ktorej sa pravidelne aktívne podieľal na príprave niekoľkých politických akcií v Turecku, kvôli ktorým boli proti nemu vedené dve trestné stíhania, a to za účasť na nepovolenej manifestácii a tiež za propagáciu zakázanej teroristickej Kurdskej strany pracujúcich - PKK (ďalej len „PKK“). Tieto trestné stíhania primárne neboli dôvodom jeho odchodu z Turecka. K odchodu z krajiny pôvodu sa rozhodol až po problémoch s políciou z dôvodu odmietnutia spolupráce, keď sa obával, že on a jeho rodina by mohli byť vystavení vážnym problémom. Vzhľadom na zhoršujúcu sa situáciu v Turecku sa obáva aj možného trestu za skutky, týkajúce sa pokračujúceho trestného stíhania.

3. Vzhľadom na predložené dôkazy, nie je vylúčené, že sťažovateľ mohol byť politicky aktívny a v konečnom dôsledku mohol byť aj členom strany HDP, čomu nasvedčuje aj kópia doloženej prihlášky. Na základe zistených informácií o krajine pôvodu, zo skutočnosti, že sťažovateľ nevlastní členský preukaz, je zrejmé, že bol iba radovým členom strany HDP.

4. Napriek tomu, že sťažovateľ ponuku polície na spoluprácu opakovane odmietol, vždy bol prepustený na slobodu, avšak s vyhrážkou, že v prípade neposkytnutia požadovaných informácií môže mať v budúcnosti problémy. Tieto vyhrážky neboli tak závažného charakteru, že by bol sťažovateľ nútený bezprostredne a urýchlene krajinu pôvodu opustiť, pričom spomínané vyhrážky neboli zrealizované a bezpečnosť sťažovateľa alebo jeho rodiny nebola bezprostredne ohrozená. V konaní nebolo objektívne preukázané, či útoky polície boli oficiálne, v súlade s úradným rozkazom alebo sa jednalo o svojvôľu, resp. korupčné konanie individuálnych policajtov. Tento akt nebol tak závažného charakteru, že by naplnil kritéria definície prenasledovania.

5. Ďalej žalovaný uviedol, že sťažovateľ preukázateľne nepodnikol žiadne kroky k tomu, aby svoje problémy s príslušníkmi istanbulskej polície vyriešil oficiálnou zákonnou cestou, nakoľko podľa jeho vyjadrenia sa obával, že by jeho sťažnosť nebola prijatá. Podľa dostupných informácií je však zrejmé, že každý občan má právo podať v prípade zlého zaobchádzania sťažnosť, ktorá aj bude prešetrená policajnými orgánmi, môže sa obrátiť na iné civilné inštitúcie, ktoré sú funkčné a dbajú na dodržiavanie ústavných práv občanov krajiny, resp. na ústavný súd (ktorého funkčnosti nasvedčujú informácie o niekoľkých prípadoch, napr. prípad jedného z vodcov HDP, ktorý bol na príkaz ústavného súdu prepustený), pričom túto alternatívu mohol využiť aj sťažovateľ. Sťažovateľ teda mal v krajine pôvodu dostatočnú škálu možností, ako svoje problémy s políciou vyriešiť.

6. V ďalšej časti žalovaný uviedol, že na základe dostupných informácií bola v prípade sťažovateľa alternatíva vnútroštátneho presídlenia reálna, čomu nasvedčuje skutočnosť, že k takémuto kroku dobrovoľne a vedomo pristúpil už v roku 2014, a to aj napriek tomu, že v danom prípade sa jednalo o presídlenie ekonomického charakteru. V tomto období odišiel za prácou do F., pričom po neúspechu sa vrátil späť do D. a otvoril si tam vlastnú kaviareň. Uvedené nasvedčuje tomu, že právo slobodného vnútroštátneho presídlenia je v Turecku dodržiavané. Sťažovateľ síce poukázal na skutočnosť, že štátne orgány už v roku 2014 začali útočiť na členov HDP aj v jeho rodnom regióne, avšak objektívne nebolo preukázané, že aj on sám mal s nimi v mieste bydliska v tej dobe nejaké problémy. Po opätovnom návrate do F. sa začali sťažovateľove problémy s políciou, kvôli ktorým sa rozhodol z Turecka odísť. Z uvedeného vyplýva, že problémy s istanbulskou políciou boli lokálneho charakteru a bolo v možnostiach sťažovateľa tieto vyriešiť v rámci krajiny pôvodu.

7. Vo vzťahu k trestnému stíhaniu sťažovateľa najmä uviedol, že

- v oboch prípadoch nebolo predmetom trestného stíhania výlučne jeho členstvo v strane HDP, ale predovšetkým porušenie zákonných noriem krajiny, súvisiacich s aktivitami, ktoré v rámci tejto strany vykonával;

- v prvom prípade bol 08.03.2015 súčasťou prípravného výboru slávnosti Newroz v meste D., počas ktorej boli v rozpore so zákonom vyvesené transparenty a fotografie zakladateľa a ďalších predstaviteľov

strany PKK, ktorá je vedená na zozname teroristických organizácií, bolo zjavné, že takéto konanie javilo známky protizákonných aktivít;

- ak nemal žiadne väzby na PKK, bolo v jeho záujme, aby sa k obžalobe vyjadril a preukázal svoju nevinu všetkými zákonnými prostriedkami, ktoré mal k dispozícii;
- v druhom prípade sa jednalo o pochod s názvom "Stráž svedomia a spravodlivosti", organizovaný v meste F., ktorý nebol zákonne povolený, pričom účastníci pochodu neakceptovali výzvy na ukončenie pochodu, na čo policajné orgány násilne zakročili, a viacerých účastníkov pochodu (vrátane sťažovateľa) obvinili z trestného činu nezákonného zhromaždenia;
- k násilným zákrokom dochádza bežne aj vo viacerých demokratických krajinách, preto takýto akt nemožno chápať ako perzekúciu štátnych orgánov voči účastníkom akcie, aj keď títo chceli prejavíť svoj politický, národnostný alebo náboženský názor, avšak nezákonným spôsobom;
- sťahanie napĺňalo všetky princípy riadneho zákonného procesu, pričom v jeho priebehu nezistil žalovaný žiadne známky pochybení, diskriminácie ani perzekúcie;
- sťažovateľ bol sťahovaný na slobode, pričom jeho sťahovanie prebiehalo bez toho, aby ním boli dotknuté jeho základné práva, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že mu ako trestne sťahanej osobe bol v roku 2018 vydaný platný cestovný doklad, na ktorý Turecko legálne opustil;
- právo na spravodlivý súdny proces, ako aj právo na obhajobu mu neboli odopreté;
- v prípade preukázania viny hrozí sťažovateľovi trest vo výške 1 až 3 roky odňatia slobody, čo nie je tak mimoriadne vysoký trest, ktorý by napĺňal kritéria prenasledovania, resp. vážneho bezprávia.

8. Následne žalovaný konštatoval, že nebolo preukázané, že by v súvislosti s členstvom v HDP išlo o porušenie alebo obmedzenie sťažovateľovho práva na slobodné vyjadrenie svojich politických názorov, resp. práva zhromažďovania sa. Právo na slobodný prejav a slobodné zhromažďovanie neznamená, že každý občan krajiny sa môže kedykoľvek a kdekoľvek svojvoľne zúčastňovať akejkoľvek akcie na verejnom priestranstve, ale takéto konanie podlieha povoleniu.

9. Vo vzťahu k prípadnému postaveniu sťažovateľa ako utečenca „sur place“ žalovaný uviedol, že sťažovateľ odišiel z krajiny pôvodu až v auguste 2018, pričom k zásadnej zmene bezpečnostno-politickej situácie došlo v Turecku už v roku 2016, a to bezprostredne po neúspešnom pokuse o štátny prevrat v krajine. V danej dobe došlo k prijatiu množstva opatrení, ktoré boli a stále sú kritizované niektorými zahraničnými pozorovateľmi, ako zásah do ľudských práv občanov tejto krajiny. V dobe vyhlásenia týchto opatrení v roku 2016 bol však sťažovateľ ešte v krajine pôvodu, pričom v konaní nebolo objektívne preukázané, že by bol uvedenými opatreniami nejakým spôsobom bezprostredne dotknutý. Od jeho odchodu z Turecka do súčasnej doby (teda v rokoch 2018-2020) už nedošlo v tejto krajine k tak zásadnej zmene, že by sa dala definovať ako zásadná zmena udalostí v krajine.

10. Vo vzťahu k poskytnutiu doplnkovej ochrany žalovaný najmä uviedol, že

- v krajine pôvodu bol trest smrti oficiálne zrušený v roku 2007;
- v prípade nedobrovoľného návratu by sťažovateľovi nehrozilo mučenie, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, pretože v priebehu konania ničím objektívne nepreukázal, že by bol v krajine pôvodu vystavený takémuto zaobchádzaniu;
- zásah polície počas nepovoleného zhromaždenia bol nutný a adekvátny vzniknutej situácii;
- ani v jedinom trestnom stíhaní nebolo objektívne preukázané, že by bol sťažovateľ vystavený fyzickému či psychickému týraniu, alebo akejkoľvek inej forme bezprávia a nemožno sa preto objektívne domnievať, že by takémuto konaniu čelil v prípade návratu do krajiny pôvodu;
- s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ohľadom hrozby udelenia mimoriadne vysokého trestu, a to až 40 rokov odňatia slobody) žalovaný za účelom overenia výšky trestu zaistil a založil do spisu informácie, ktoré takéto vysoké tresty za propagáciu PKK nepotvrdzujú nakoľko ust. § 220 Trestného zákona Turecka hovorí o tom, že: "Osoba, ktorá robí propagandu organizácii spôsobom, ktorý by legitimizoval alebo chválil metódy teroristickej organizácie, vrátane sily, násilia alebo hrozieb alebo spôsobom, ktorý by podnecoval ich použite, bude potrestaný odňatím slobody od jedného do troch rokov. Ak je uvedený čin spáchaný vysielaním alebo tlačou, trest, ktorý sa má udeliť, zvýši sa o polovicu ", pričom túto výšku trestu potvrdzuje aj Medzinárodné observatórium pre ľudské práva (IOHR), ktoré vo februári 2019 uviedlo, že "posledným kurdským politikom, ktorý išiel do väzenia v roku 2018 za údajnú účasť na teroristickej propagande, bol bývalý námestník a filmový

tvorca N. N. Q., ktorý sa 6. decembra 2018 vzdal a nastúpil na výkon svojho trojročného a šesťmesačného trestu odňatia slobody;

- bezpečnostnú situáciu v Turecku nemožno hodnotiť ako absolútne stabilnú, nakoľko ohnisko napätia zo Sýrie sa čiastočne dotýka aj Turecka, avšak celkovú situáciu v krajine nemožno charakterizovať ako medzinárodný alebo vnútroštátny konflikt takého rozmeru, že by pre menovaného v prípade návratu predstavoval individuálnu hrozbu vážneho bezprávia.

II.

Konanie na Krajskom súde

11. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci azylu podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“), namietajúc nedostatočné zistenie skutkového stavu veci žalovaným.

12. Krajský súd v Bratislave v konaní podľa ust. § 207 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) dospel k záveru o tom, že správnu žalobu je potrebné zamietnuť z dôvodu, že

- žalovaný počas vstupného pohovoru poskytol sťažovateľovi neobmedzený čas a možnosť vyjadriť sa podrobne k dôvodom jeho žiadosti o azyl;
- žalovaný pri posudzovaní alternatívy vážnej ujmy v prípade návratu do Turecka zobral do úvahy aj viaceré obžaloby z trestných činov voči sťažovateľovi nemu tam prebiehajúce, a mal za to, že ani v jednom trestnom stíhaní nebolo objektívne preukázané, že by bol vystavený fyzickému alebo psychickému týraniu, či inej forme bezprávia;
- dôvodom neudelenia azylu, bolo nepreukázanie opodstatnenosti obáv z prenasledovania v zmysle § 8 zák. č. 480/2002 Z.z. včítane takýchto obáv pre prípad návratu do Turecka;
- podmienky pre udelenie azylu podľa § 10 zák. č. 480/2002 Z.z. neboli v prípade sťažovateľa splnené z objektívnych dôvodov, nakoľko nemá na území Slovenskej republiky žiadnych rodinných príslušníkov s udeleným azylom;
- možnosť udelenia azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zák. č. 480/2002 Z.z., „vek blízky maloletého žiadateľa nie je v azylovom práve definovaný, a nie je dôvodom na udelenie azylu z humanitných dôvodov“;
- žalovaný vychádzal z výpovede sťažovateľa zo dňa 12.02.2020, ako aj zo všeobecne dostupných informácií o krajine pôvodu;
- problémy so súkromnými osobami sami o sebe nezakladajú nárok na udelenie azylu;
- samotný sťažovateľ sa sťažuje na celkovú nepriaznivú situáciu v krajine pôvodu, pričom svoje obavy z perzekúcie v prípade jeho návratu neopodstatnil;
- sťažovateľ nepreukázal žiadne skutočnosti, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený vážnemu bezpráviu;
- nepriaznivé sociálno-ekonomické podmienky, nie sú dôvodom na to, aby sa zneužíval inštitút azylu na dodatočné legalizovanie pobytu v Slovenskej republike;
- z dostupných správ o krajine pôvodu je zrejmé, že v nej „nedochádza k mučeniu alebo ľudskému zaobchádzaniu bez reálnych dôvodov“ a táto hrozba sťažovateľovi neplynie ani z trestných konaní voči nemu prebiehajúcich;
- Turecko je demokratickou krajinou, s nezávislým súdnictvom, občania majú možnosť sa so žalobami pre porušovanie ľudských práv obrátiť priamo na ústavný súd, sú tam zriadené nezávislé policajné komisie a každý občan má právo v prípade zlého zaobchádzania polície podať sťažnosť;
- Turecko je členom NATO a jeho cieľom je vstup do EÚ, čo signalizuje záruku snahy štátu o zachovávanie ľudských práv a slobôd.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

13. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa

§ 440 ods. 1 písm. f), g), h) a i) S.s.p., t.j. krajský súd v konaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu a nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti.

14. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol nasledovné.

15. Sťažovateľ je prenasledovaný pre svoj opozičný politický názor, tiež kvôli náboženskému vierovyznaniu alevitu a aj jeho kurdskej národnosti.

16. Sťažovateľ poukázal na konštatáciu Najvyššieho súdu (sp. zn. 10Sžak/18/2019, vo veci predchádzajúceho rozhodnutia žalovaného o azylovej žiadosti sťažovateľa) k nepreskúmateľnosti záverov žalovaného o legitimité a primeranosti trestného stíhania sťažovateľa, v zmysle ktorých „...žalovaný ani krajský súd však neuvádzajú ďalšie kritériá, podľa ktorých stíhania v krajine pôvodu analyzovali a tieto stíhania ani neposudzujú v svetle objektívnych informácií o krajine pôvodu. (. . .) Z trestných stíhaní sťažovateľa je zrejmé, že sťažovateľ je stíhaný za uplatňovanie svojich politických názorov účasťou na demonštráciu opozičnej strany, ktorej je členom. Bolo preto nevyhnutné dôkladnejším spôsobom zo strany žalovaného zaoberať sa tým, či v prípade sťažovateľa nie je naplnená definícia prenasledovania podľa § 2 písm. d) zákona o azyle, t.j. za uplatňovanie politických práva slobôd, nakoľko nie je dôvodný postup žalovaného, ktorý sa sústredil na bezproblémový odchod sťažovateľa z krajiny s vlastným cestovným pasom z čoho vyvodil záver o nezáujme štátnych orgánov o obmedzovanie práv sťažovateľa". Následne sťažovateľ vytkol žalovanému, že nepostupoval v intenciách zrušujúceho rozsudku, ktorými bol jasne zaviazaný vyhodnotiť legitímnosť a primeranosť trestných stíhaní najmä vo svetle objektívnych informácií o krajine pôvodu. Žalovaný opakuje svoj subjektívny záver o tom, že po preklade a analýze dokumentov z oboch trestných stíhaní dospel k záveru, že v oboch prípadoch nebolo predmetom trestného stíhania výlučne jeho členstvo v strane HDP, ale predovšetkým porušenie zákonných noriem krajiny, súvisiacich s aktivitami, ktoré v rámci tejto strany vykonával. Navyše ďalej opakovane tento záver podporuje vydaním cestovného pasu sťažovateľovi.

17. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku s názorom žalovaného stotožnil bez poskytnutia logickej argumentácie. Ďalej nereagoval na námietku poukazujúcu na opakovanú a Najvyšším súdom vyčítanú argumentáciu žalovaného, ktorou nerešpektoval právne záväzný názor, ktorý vyslovil kasačný súd v zrušujúcom rozsudku a bez náležitého zdôvodnenia považoval za nedôvodné i žalobné body, podľa ktorých žalovaný vec nesprávne právne posúdil, ako i bod, v zmysle ktorého sťažovateľ napadnuté rozhodnutie považoval za rozporné s obsahom administratívneho spisu.

18. K vyhodnoteniu prenasledovania sťažovateľa ako nedôvodného mohlo dôjsť v dôsledku nezohľadnenia informácií založených v administratívnom spise, konkrétne pasáže Správy ODZS Turecko zo dňa 28.02.2020 č.p.: MU-ODZS-2020/0002333-002 (ďalej len „COI z februára“) a Správy ODZS Turecko zo dňa 07.04.2020 č.p.: MU-ODZS-2020/000233-004 (ďalej len „COI z apríla“), na čo poukazoval už v správnej žalobe. Tieto správy žalovaný v intenciách zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu nevyhodnotil a opätovne dospel k záveru, ktorý je v absolútnom rozpore s podkladmi administratívneho spisu. Krajský súd sa touto namietanou nezrovnalosťou nezaoberal a obdobne ako žalovaný považoval obavy z prenasledovania sťažovateľa za neopodstatnené. Uvedené správy veľmi konkrétne potvrdzujú výpovede sťažovateľa a jednoznačne preukazujú, že z objektívnych zdrojov vyplýva, že práve trestné stíhania a obžaloby z trestných činov propagácie PKK, resp. nezákonného zhromažďovania, ktorým čelí sťažovateľ, sú v Turecku hromadne využívané k likvidácii politickej opozície, najmä členov demokratickej strany HDP, ktorá je vnímaná ako pro-kurdska strana, a ktorej členom je sťažovateľ.

19. Krajský súd ani žalovaný nevyhodnotili legitímnosť trestných stíhaní a ich primeranosť vo vzťahu k účelu, ktorý je nimi sledovaný, a to i napriek tomu, že podklady zhromaždené v konaní jednoznačne pojednávajú o zneužívaní trestného konania na politické účely. Navyše informácie tvoriace podklad pre

rozhodnutie opisujú (napr. konkrétne správa COI z februára), že osoby obvinené z účasti na nezákonných/nepovolených demonštráciách bývajú zároveň obvinené aj z iných trestných činov, v dôsledku čoho nie je možné jednoznačne určiť, akému trestu bude účastník zhromaždenia čeliť. Žalovaný aj krajský sud disponovali informáciou o trestoch vo výmere 39 rokov odňatia slobody, na čo Najvyšší súd v zrušujúcom rozsudku upozornil.

20. V spise zhromaždené informácie veľmi objektívne a konkrétne potvrdzujú obavy sťažovateľa a preukazujú, že vládna strana v Turecku odmieta rozlišovať medzi PKK a stranou HDP; že súdy systematicky prijímajú falošné obvinenia, zadržávajú a odsudzujú jednotlivcov a skupiny, ktoré súčasná vláda považuje za politických oponentov; že obvinenie z terorizmu je v súčasnosti nástrojom na útoky a prenasledovanie ľudí, ktorí nepodporujú vládu; úroveň dôkazov akceptovaných za účelom zatknutia a obvinenia z propagandy teroristickej organizácie je nízka; že od roku 2015 už desiatky tisíc ľudí boli vyšetrované v súvislosti s teroristickými trestnými činmi a že k signifikantnému nárastu počtu osôb zadržaných alebo obvinených z teroristickej propagandy prišlo po tom, ako sa v roku 2015 zastavil turecko-kurdský mierový proces.

21. Sťažovateľ namietal záver krajského súdu ohľadom vylúčenia „mučenia alebo neľudského zaobchádzania bez reálnych dôvodov“, ktorý je nelogický a v rozpore s obsahom administratívneho spisu.

22. Objektívne informácie o stave krajiny preukazujú, že trestné stíhania vedené proti sťažovateľovi v krajine pôvodu porušujú základné ľudské práva vo forme súbehu rôznych opatrení postihujúcich sťažovateľa obdobným spôsobom. Tie spočívajú v zákonných, policajných a súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné a sú vykonávané diskriminačným spôsobom spolu s odmietnutím súdnej ochrany, čo vedie k neprimeranému a diskriminačnému potrestaniu v rámci diskriminačného alebo trestného stíhania. V konaní tak opätovne zo strany správneho orgánu, ako i krajského súdu dochádza k nesprávnemu právnenému posúdeniu preukázaného skutkového stavu, ktorý sa naplnil legálnu definíciu prenasledovania v zmysle § 2 písm. d) zák. č. 480/2002 Z.z.

23. Sťažovateľ poukázal na Kritériá a postupy pri udeľovaní statusu utečenca podľa Konvencie z r. 1951 a podľa Protokolu z r. 1967 o postavení utečencov vydané Úradom Vysokého komisára OSN pre utečencov (K rozlíšeniu medzi perzekúciou a trestom za porušenie zákona, body 57 až 60 a 84 až 86), z ktorých vyplýva, že neprimerané stíhanie je stíhanie za skutok, ktorý v európskom kontexte a podľa právneho poriadku SR nie je trestným činom. Neprimerané potrestanie je potom uloženie trestu, ktorý nemožno považovať za primeraný spáchanému skutku. Neprimeranosť stíhania a uloženého trestu môže svojou závažnosťou alebo opakovaním spôsobiť vážne porušenie ľudských práv. Diskriminačné stíhanie alebo potrestanie, ktoré postihuje len určitú skupinu obyvateľstva, ku ktorej žiadateľ o azyl patrí, môže svojou závažnosťou alebo opakovaním naplniť znaky prenasledovania. V preskúvanom rozhodnutí ako aj v napadnutom rozsudku chýba akákoľvek úvaha alebo analýza žalovaného i krajského súdu ohľadne týchto kritérií.

24. Krajský súd dospel k nesprávnemu záveru o problémoch sťažovateľa so súkromnými osobami, pričom ďalšie závery (aj žalovaného) o nízkej závažnosti konania polície je v rozpore s informáciami o krajine pôvodu. Vyššie uvedený záver krajského súdu o problémoch so súkromnými osobami je v priamom rozpore so záverom Najvyššieho súdu, ktorý v zrušujúcom rozsudku uviedol, že sťažovateľ objasnil z čoho plynú jeho subjektívne obavy z prenasledovania a poukázal aj na správy o stave krajiny, ktoré takéto praktiky potvrdzujú.

25. Žalovaný správy o stave krajiny a nefunkčnosti systému ochrany ľudských práv, ktoré predložil sťažovateľ vyhodnotil ako všeobecné, ktoré nemusia nutne svedčiť o tom, že by sa museli bezprostredne týkať aj sťažovateľa. Správy zhromaždené v konaní poukázali na neefektívnosť vnútroštátnej ochrany, pričom na konkrétne informácie sťažovateľ poukázal citáciou COI z apríla v správnej žalobe a tieto jednoznačne preukazujú opačný záver, než k akému dospel žalovaný aj krajský súd.

26. Najvyšší súd poukázal v zrušujúcom rozsudku na svoju rozhodovaciu prax v obdobných konaniach

a štandardné prihladenie na správy pochádzajúce z obdobných zdrojov ako sú správy predložené sťažovateľom, pričom obsah týchto zdrojov nemožno podceňovať (m.m rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžak/14/2018 zo dňa 22.01.2019).

27. Vzhľadom na obsah správ o krajine pôvodu sú nedôvodné závery krajského súdu o snahách Turecka o vstup do EÚ a o jeho členstve v NATO.

28. Odôvodnenie krajského súdu nespĺňa zákonné požiadavky podľa § 139 ods. 2 S.s.p., čím bolo narušené právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. Napadnutý rozsudok dostatočným spôsobom nereflektuje žalobné námietky, pričom svojim postupom krajský súd neguje právo na účinný opravný prostriedok, ktoré tvorí súčasť práva na spravodlivý súdny proces.

29. Krajský súd, ako aj žalovaný v konaní v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou súdov (1Sža/48/2014; 1Sžak/18/2017; 1Sža/10/2013) zaväzujú povinnosťou preukázať opodstatnenosť svojich obáv sťažovateľa.

30. Žalovaný existenciu hrozby vážneho bezprávia, ktoré by sťažovateľovi mohlo hroziť v prípade návratu vyhodnotil nedostatočne a bez opory v administratívnom spise, pričom krajský súd sa v tejto súvislosti obmedzil na konštatovanie, že sťažovateľ nepreukázal žiadne skutočnosti, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený vážnemu bezpráviu. Svoje odôvodnenie (krajský súd) vo vzťahu k neposkytnutiu doplnkovej ochrany ďalej nešpecifikoval a predmetnú skutočnosť posudzoval v spojení s dôvodmi prenasledovania sťažovateľa v zmysle udelenia azylu. Hrozbu vážneho bezprávia vylúčil bez opory v administratívnom spise obdobne ako žalovaný v preskúmanom rozhodnutí. Krajský súd zároveň nereagoval na námietky sťažovateľa, ktoré v tejto súvislosti produkoval.

31. Úvaha o medzinárodných politických záujmoch Turecka je v rozpore so závermi správ opisujúcimi konanie naplňajúce charakter mučenia a neľudského zaobchádzania voči ľuďom vo väzbe, prípady čoho zo strany polície monitorujú aj medzinárodné inštitúcie. V administratívnom spise sa tak preukázateľne nachádzajú informácie, v zmysle ktorých veľké množstvo jednotlivcov podozrivých z prepojenia na PKK bolo v policajných väzbách vystavených brutálnym vyšetrovacím technikám. Zaver o možnosti domáhať sa ochrany pred takýmto konaním u vnútroštátnych orgánov je v priamom rozpore so správou osobitného spravodajcu pre mučenie OSN v zmysle ktorého vyplýva, že príslušné authority neprijali žiadne opatrenia k vyšetrovaniu týchto obvinení alebo k zadržaniu zodpovedných páchatel'ov.

32. Najvyšší súd v zrušujúcom rozsudku pod sp. zn. 10Sžak/18/2019 zo dňa 15.11.2019 považoval niektoré skutočnosti za vyjasnené a vyjadril sa k nim záväzným spôsobom, pričom niektoré závery žalovaného považoval za nedôvodné. V dôsledku opätovného nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom dochádza k zásahu do sťažovateľovho práva na účinný opravný prostriedok.

33. V ustanovení § 191 ods. 6 S.s.p. je čiastočne premietnutý obsah čl. 46 ods. 1 a ods. 3 smernice č. 2013/32/EÚ (ďalej len „procedurálna smernica“) a v zmysle interpretácie Súdneho dvora EÚ sa od členských štátov vyžaduje, aby upravili svoje vnútroštátne právne predpisy tak, aby sa po zrušení pôvodného rozhodnutia a vrátenia veci správne orgánu v krátkom čase prijalo nové rozhodnutie, ktoré bude v súlade s posúdením obsiahnutým v rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté o danom zrušení. V rozpore s uvedeným je postup žalovaného, ktorý v predmetnom konaní konal v rozpore s názorom Najvyššieho súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť sťažovateľ žiadal kasačný súd o rozhodnutie vo veci spôsobom, majúcom za následok efektívne ukončenie stavu právnej neistoty sťažovateľa.

34. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-556/17 Alekszij Torubarov vs. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal zo dňa 29.7.2019, v zmysle ktorého ak z preukázaných skutkových okolností v konaní o udelení medzinárodnej ochrany vyplýva, že sťažovateľovi má byť určitá medzinárodná ochrana priznaná, pričom správny orgán nerešpektuje takto vyslovený záväzný názor správneho súdu, je nutné čl. 46 ods. 3 procedurálnej smernice v spojení s článkom 47 Charty vykladať tak, že medzinárodnú ochranu žiadateľovi prizná svojím rozsudkom priamo preskúmajúci vnútroštátny súd. Sťažovateľ mal za to, že v prejednávanej veci je potrebné v zmysle cit. rozsudku

Súdneho dvora priznať sťažovateľovi medzinárodnú ochranu.

35. Navrátenie veci krajskému súdu k novému rozhodnutiu v sťažovateľovom prípade predĺži jeho právnu neistotu. S poukazom na vyššie uvedené kasačné námietky existuje oprávnená pochybnosť o možnosti reálneho preskúmania prípadu pred krajským súdom.

36. Záverom navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň navrhol priznať kasačnej sťažnosti odkladný účinok. Návrh odôvodnil tým, že právnym následkom vykonateľnosti rozsudku môže byť zahájenie konania o vyhostení alebo zaistení, pričom priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom.

B)

37. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 12.01.2020 navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol. Stručne zopakoval priebeh a výsledky administratívneho konania, pričom najmä uviedol, že

- pristúpil k opätovnému posúdeniu dôvodov žiadosti o udelenie azylu v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu;
- výpoveď sťažovateľa pôsobila rozporuplne a až prostredníctvom dodatočných pohovorov a intervencií zo strany právnej zástupkyne získala ucelenejší obraz;
- trestné stíhania hodnotí ako vedené na základe zákona, transparentne, bez väzobného zaistenia a bez akýchkoľvek náznakov perzekúcie;
- sťažovateľ raz uvádzal, že ho policajti zbili, a druhýkrát, že ho vyviezli za mesto a vyhrážali sa mu;
- dve zadržania políciou nemožno považovať za perzekúciu;
- sťažovateľ ako bežný člen HDP nebol pre štátne orgány zaujímavý, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že z krajiny pôvodu vycestoval na svoj cestovný pas ako aj s vybavenými turistickými vízami;
- podpora demonstrácie, kde je propagovaná teroristická organizácia, ako aj účasť na nepovolenom pochode cez mesto, by mohli naplniť skutkovú podstatu trestného činu aj v Slovenskej republike;
- z výpovede sťažovateľa je zrejmé, že v Istanbule nešlo o pokojné zhromaždenie, ale pochod ľudí ulicami mesta;
- nemožno zamieňať právo na pokojné zhromaždenie, ktoré nevyžaduje povolenie štátneho orgánu od pochodu mestom, kde musí byť trasa pochodu štátnym orgánom schválená;
- sťažovateľova výpoveď ohľadne problémov s políciou nebola konzistentná, a v jeho prípade nebol ani pre ukázaný neoprávnený či svojvoľný zásah štátnych orgánov;
- počas vyhlásenia na cudzineckej polícii sťažovateľ hovoril o niekoľkodňových zadržaniach a vypočúvaniach políciou, pričom počas pohovoru 17.9.2018 spomínal už len zbitie a vyvezenie za mesto dvakrát s odstupom 15 dní;
- pri doplňujúcom pohovore 12.02.2020 sťažovateľ výslovne uviedol, že trestné konania vedené proti nemu neboli dôvodom opustenia krajiny pôvodu;
- vzhľadom na vykonané dokazovanie je rozsudok krajského súdu odôvodnený náležite analýzou sťažovateľovho prípadu, k podstatným dôvodom jeho žiadosti na stranách 2 až 4 uvedeného rozsudku.

III.

Právny názor kasačného súdu

38. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru o tom, že kasačná sťažnosť je dôvodná a preto postupom podľa § 462 ods. 2 S.s.p. napadnutý rozsudok zmenil tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

39. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 1 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. marca 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 13 ods. 1 zák. č. 480/2002 Z.z. Ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 8 zák. č. 480/2002 Z.z. Ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa ust. § 2 písm. d/ zák. č. 480/2002 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom. Podľa ust. § 2 písm. f/ zák. č. 480/2002 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie vážnym bezprávím

1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu,

Podľa § 19a (posúdenie žiadosti o udelenie azylu) ods. 1 písm. a), b) a c) zák. č. 480/2002 Z.z. Ministerstvo posúdi každú žiadosť o udelenie azylu jednotlivo a zohľadní pritom

- a) všetky dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu žiadateľa v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie azylu vrátane právnych predpisov krajiny pôvodu a spôsobu, akým sa uplatňujú,
- b) vyhlásenia a dokumentáciu predloženú žiadateľom vrátane informácií o tom, či bol alebo môže byť subjektom prenasledovania alebo vážneho bezprávia,
- c) postavenie a osobné pomery žiadateľa vrátane jeho pôvodu, pohlavia a veku.

40. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozsudok, ktorým krajský súd zamietol správnu žalobu sťažovateľa proti (preskúmanému) rozhodnutiu o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany sťažovateľovi.

41. Krajskému súdu je v tejto súvislosti potrebné vytknúť spôsob a rozsah, v akom reagoval na žalobnú argumentáciu sťažovateľa, keď iba stroho konštatoval, že sťažovateľ nespĺnil podmienky pre udelenie azylu, pričom takéto závery iba stručne odôvodňuje stručnou konštatáciou priebehu administratívneho konania a niektorých záverov žalovaného. Popri tom záver krajského súdu o tom, že v Turecku „nedochádza k mučeniu alebo neľudskému zaobchádzaniu bez reálnych dôvodov“ vyznieva prinajmenšom absurdne. Napokon, niektorými námietkami sťažovateľa sa nezaoberal vôbec, resp. nepochopiteľne konštatoval nespĺnenie podmienok pre udelenie azylu podľa § 9 a § 10 zák. č. 480/2002 Z.z., čo zo strany sťažovateľa ani namietané nebolo.

42. Krajským súdom v odôvodnení vyslovené konštatovanie o tom, že sťažovateľ nespĺnil podmienky pre udelenie azylu len so stručným načrtnutím (napríklad aj vyššie uvedených) dôvodov je nepresvedčivé a ako také neposkytujúce dostatočne jasný, zrozumiteľný a náležité odôvodnený výsledok svojej rozhodovacej činnosti, tak „aby sťažovateľ nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú.“ (III. ÚS 311/07) a aby v dôsledku nerešpektovania uvedených požiadaviek, sťažovateľ nemusel v podstatnom obsahu opakovať námietky vznesené už v správnej žalobe pred krajským súdom aj v

kasačnej sťažnosti proti jeho rozsudku.

Podľa procedurálnej smernice v záujme dosiahnutia súladu s odsekom 1 členskej štáty zabezpečia, aby účinný opravný prostriedok zahŕňal posúdenie skutkových aj právnych otázok v plnom rozsahu ex nunc vrátane prípadného posúdenia potrieb medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95/EÚ, a to aspoň v rámci konania o opravnom prostriedku pred súdom prvého stupňa.

43. Na tomto mieste je tiež potrebné poukázať na článok 47 Charty základných práv Európskej únie, ktorý vyžaduje aby každý jednotlivec v situácii, ktorú upravuje právo Európskej únie, mal právo na účinný opravný prostriedok a na spravodlivé, verejné prejednanie jeho záležitosti v primeranom čase. Žiadateľ o azyl sa môže v rámci konania o správnej žalobe vo veciach azylu domáhať súdneho prieskumu rozhodnutia o neudelení azylu. Avšak vyššie načrtnuté nedostatky rozhodnutia krajského súdu bolo nutné posúdiť tak, že nebolo rešpektované právo sťažovateľa na účinný opravný prostriedok.

44. Sťažovateľ založil žiadosť o azyl na svojom aktívnom členstve v opozičnej strane HDP, pre ktoré bol prenasledovaný, pričom uviedol, že bol policajtni viackrát zadržaný a bitý, niekoľkokrát už bol a v prípade návratu do Turecka by bol opäť uväznený a vypočúvaný a preto má strach o svoj život a zdravie. V Turecku je prenasledovaný pre svoj opozičný politický názor, tiež kvôli náboženskému vierovyznaniu alavitu a aj jeho kurdskej národnosti. Tiež uviedol, že sú voči nemu v súčasnosti vedené dve trestné konania, čo preukázal v konaní predloženou dokumentáciou.

45. V prvom prípade bol sťažovateľ 08.03.2015 súčasťou prípravného výboru slávnosti Newroz v meste D., počas ktorej boli v rozpore so zákonom vyvesené transparenty a fotografie zakladateľa a ďalších predstaviteľov strany PKK, ktorá je vedená na zozname teroristických organizácií. V súvislosti s tým, bol následne sťažovateľ a niekoľko ďalších osôb obvinený z propagácie teroristickej organizácie.

46. Druhé trestné konanie sa týka pochodu s názvom "Stráž svedomia a spravodlivosti", organizovaného v meste F., ktorý nebol zákonne povolený, pričom účastníci pochodu neakceptovali výzvy na ukončenie pochodu, na čo policajné orgány násilne zakročili, a viacerých účastníkov pochodu (vrátane sťažovateľa) obvinili z trestného činu nezákonného zhromaždenia.

47. Žalovaný vyššie uvedené skutočnosti hodnotil, pokiaľ ide o sťažovateľove skúsenosti s fyzickým napadnutím príslušníkmi miestnej polície ako nezávažné. Trestné konania, vedené voči sťažovateľovi vyhodnotil ako legitímne a primerané, pričom tieto naplňajú atribúty spravodlivého súdneho procesu. Vo vzťahu k obavám sťažovateľa uviedol, že tento v krajine pôvodu mohol a mal využiť dostupné prostriedky ochrany jeho práv, ktoré žalovaný s poukazom na informácie o krajine pôvodu vyhodnotil ako efektívne.

48. Kasačný súd zdôrazňuje, že konanie o medzinárodnej ochrane je špecifické tým, že je v ňom často nutné rozhodovať za situácie dôkaznej núdze (pozri rozsudky Najvyššieho správneho súdu z 26.02.2008, č. j. 2 AZS 100/2007 - 64, a z 27.03.2008, č. j. 4 AZS 103/2007 - 63, či rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.07.2014 sp. zn. 1Sža 17/2014), že ide o prospektívne rozhodovania (t. j. posudzuje sa opodstatnenie strachu z prenasledovania či riziko vážneho bezprávia v budúcnosti) a že nesprávne rozhodnutie má pre sťažovateľa obzvlášť závažné dôsledky. Správny orgán vo veciach medzinárodnej ochrany nesie zodpovednosť za náležité zistenie reálií o krajine pôvodu.

49. Kasačný súd vyhodnotil závery žalovaného, týkajúce sa trestných stíhaní sťažovateľa a dostupnosti prostriedkov vnútroštátnej ochrany ako neopodstatnené, nepreskúmateľné a rozporné s obsahom administratívneho spisu. Tieto závery hodnotil obdobne kasačný súd už v rozsudku sp. zn. 10Sžak/18/2019, vo veci predchádzajúceho rozhodnutia žalovaného o azylovej žiadosti sťažovateľa. Žalovaný opätovne uvádza, že z obsahu dokumentov trestného stíhania je zrejmé, že všetci obvinení boli riadne poučení o tom, z čoho sú obvinení a tiež o všetkých náležitostiach, súvisiacich s ich trestným stíhaním, vrátane práva zvoliť si na toto konanie právneho zástupcu, čo v konečnom dôsledku sťažovateľ aj využil. K uvedenému dodal, že sťažovateľ opustil krajinu pôvodu legálne, pričom tamojšie

štátne orgány nepristúpili k zrušeniu sťažovateľovho cestovného dokladu, čo svedčí o tom, že jeho základné práva neboli počas procesu obžaloby žiadnym spôsobom obmedzené a predmetom samotného stíhania bolo iba, že sa dopustil porušenia základných noriem krajiny pôvodu. Žalovaný však naďalej neuvádza ďalšie kritériá, podľa ktorých stíhania v krajine pôvodu analyzoval a tieto stíhania, ako ani dostupnosť vnútroštátnych prostriedkov ochrany neposudzuje v kontexte objektívnych informácií o krajine pôvodu. Navyše podklady, ktoré v konaní založil do spisu poskytujú informácie, ktoré sú v rozpore so závermi, ku ktorým dospel. Ku kasačným súdom vytýkanému (v rozsudku sp. zn. 10Sžak/18/2019) poukazovaniu žalovaným na bezproblémový odchod sťažovateľa z krajiny pôvodu s vlastným cestovným pasom je potrebné uviesť, že uvedená skutočnosť neznamená bez ďalšieho nezaujem tamojších štátnych orgánov o osobu sťažovateľa a neposkytuje spoľahlivý dôkaz o ich prípadnom ďalšom postupe po návrate sťažovateľa.

50. Kasačný súd v týchto súvislostiach poukazuje na informácie o krajine pôvodu (COI z apríla), napríklad na

- správu Amnesty International (z 01.11.2019), ktorá upozorňuje na široké ponímanie pojmu „terorizmus“ v tureckej právnej úprave, pričom tamojšie protiteroristické opatrenie boli často namierené proti jednotlivcom, obhajujúcim politické myšlienky bez toho, aby obhajovali násilie, nenávisť alebo diskrimináciu a nie sú stíhaní za priame napojenie do násilných činov, prípadne sa používajú na stíhanie a potrestanie pokojne vyjadrených nesúhlasných názorov a
- správu Ministerstva zahraničných vecí USA o dodržiavaní ľudských práv za rok 2019 (z 11.03.2020), týkajúcu sa zadržovania a súdenia stovky tisíc jednotlivcov po pokuse o štátny prevrat za údajné väzby na PKK, často s pochybnými dôkaznými štandardmi (nepreukázanie dôkazov na podporu obvinení a odsúdení) a bez riadneho procesu zaručeného podľa zákona, ktoré popri charakteristikách sťažovateľovho prípadu (člena strany HDP, trestne stíhaného za propagáciu strany PKK) navodzujú odôvodnené pochybnosti o spoľahlivosti záverov (o riadnom a zákonomnom procese) žalovaného, týkajúcich sa trestných stíhaní sťažovateľa.

51. Pozornosti kasačného súdu neuniklo, že žalovaný, vyhodnocujúc trestné stíhanie sťažovateľa poukazoval na jeho počiatočný postoj, v zmysle ktorého toto pôvodne nebolo dôvodom jeho odchodu z krajiny pôvodu. Pri doplňujúcom pohovore dňa 12.02.2020 však tento názor prehodnotil a uviedol, že v súčasnosti by jeho trestné stíhanie malo vplyv na rozhodnutie vycestovať z krajiny.

52. Závery žalovaného, podľa ktorých opakované vyhrážky policajtov počas opakovaného zadržania sťažovateľa v roku 2018 (kedy mal byť sťažovateľ zbitý a mal čeliť vyhrážkam) nie sú tak závažného charakteru, aby naplnili definíciu prenasledovania, popri jednotlivých charakteristikách sťažovateľovho prípadu a informáciách o krajine pôvodu vyznievajú nepresvedčivo. Z obsahu správ o krajine pôvodu nepriamo vyplýva, že prípady mučenia, zlého zaobchádzania a zastrasovania zo strany ozbrojených zložiek štátu nie sú ničím výnimočným, pričom členom strany HDP je venovaná zvýšená pozornosť (str. 76-77 administratívneho spisu - „Každý tretí člen HDP bol počas posledných 3 rokov zadržaný“ Ahval, turecká spravodajská agentúra, 10.03.2018), čo zjavne súvisí s podozrievaním z napojenia strany HDP na PKK, resp. v odmietaní rozlišovať medzi týmito dvoma stranami. Žalovaný zjavne neposudzoval sťažovateľom prezentované problémy v kontexte vyššie uvedených správ (aj v bode 47), pričom informácie z nich plynúce úplne ignoroval.

53. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na ďalšie sťažovateľom predložené správy, ktoré dokumentujú obdobné činy ozbrojených zložiek: „Podľa správ veľa osôb vrátane vysokoškolských študentov, novinárov a aktivistov boli nútení políciou svedčiť mimo záznamu a stať sa informátormi a to prostredníctvom nátlaku a vyhrážok, najmä v Istanbule, Ankare, Diyarbakire a Izmiere v roku 2019. Tí, ktorí to odmietli, boli zadržaní na základe obvinenia z "Členstva v nezákonnej organizácii" alebo boli unesení. Ak boli prepustení po nejakom čase boli vystavení rôznym formám mučenia a zlého zaobchádzania" (https://www.fidh.org/IMG/pdf/i_hd_2019_violations_report_and_summary_table-2.pdf, publikované 19.05.2020). „Novým trendom v Turecku je to, že polícia vezme zadržaného do auta/autobusu, aby ho zastrasila a vypočúvala, pretože na policajnej stanici v Istanbule sú kamery. Tiež ich odvádzajú na výsluch na tajné miesta. Zastrasovanie a bitie sa začínajú cestou na policajnú stanicu v

aute/autobuse/dodávke. K mučeniu dochádza počas výsluchu. K mučeniu dochádza na rôznych miestach, najmä tam, kde nie sú žiadne kamery. Právnik v oblasti ľudských práv ohľadom prípadov mučenia vypovedal: "Počas mimoriadnej situácie (po pokuse o prevrat v roku 2016) boli najčastejšie zadržaní odvezení do Belgradského lesa, tesne pred Istanbulom, a boli mučení tam, keďže tam nie sú žiadne kamery." (https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/872473/Turkey_-_Peoples_Democratic_Party_HDP_-_EXTERNAL.pdf). „Prípady mučenia a zlého zaobchádzania v policajnom zadržaní, boli častokrát hlásené v priebehu roka 2017, obzvlášť jedincami zadržanými podľa antiteroristického zákona. Vyskytli sa rozšírené prípady a existujú správy o bití zadržaných políciou, podrobovaním dlhotrvajúcej stresujúcej pozícii a vyhrážkam znásilnenia, správy o vyhrážkach právnikom a zasahovanie do lekárskeho vyšetrení" ().

54. Na základe vyššie uvedeného sa javí, že sťažovateľove skúsenosti s políciou zodpovedajú situácii, ktorá v súčasnosti v Turecku prevláda. Z jeho výpovede je zrejmy opakujúci sa nátlak voči jeho osobe, zahŕňajúci vyhrážky, násilie a presvedčanie na spoluprácu, ako i neochota sťažovateľa spolupracovať. Nebolo pritom spochybnené, že je to práve sťažovateľova príslušnosť k strane HDP, pre ktorú k incidentom s políciou došlo.

55. V zmysle § 8 písm. a) zák. č. 480/2002 Z.z. aj keď nie je nevyhnutné, aby sa žiadateľ v krajine pôvodu stal obeťou prenasledovania, nakoľko minimálnou požiadavkou pre udelenie azylu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia je opodstatnená obava z prenasledovania z tam uvedených dôvodov, jeho predchádzajúca skúsenosť je dôležitým znakom opodstatnenosti obavy žiadateľa z prenasledovania. Predchádzajúca skúsenosť žiadateľa nie je nevyhnutná nakoľko konanie o medzinárodnej ochrane je špecifickým okrem iného tým, že ide o prospektívne rozhodovanie, t.j. posudzuje sa opodstatnenie strachu z prenasledovania či riziko vážneho bezprávia v budúcnosti (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1SŽa/19/2016 zo dňa 09.01.2017, sp. zn. 1SŽa/17/2014 zo dňa 29.07.2014). Skutočnosť, že príslušníci polície svoje vyhrážky nerealizovali neznamená, že mu takéto konanie z ich strany nehrozilo, resp. nemohlo hroziť po návrate do krajiny pôvodu. Minulú skúsenosť žiadateľa s prenasledovaním je nutné hodnotiť ako skutočnosť, ktorá pridáva žiadosti o udelenie azylu na opodstatnenosti. Avšak zároveň, žiadateľom prezentované obavy z prenasledovania nie je možné vylúčiť absenciou skúsenosti s prenasledovaním. V prejednávanej právnej veci pritom nemožno opomenúť, že sťažovateľ mal byť zatknutý a odvezený do lesa, kde malo dôjsť aj k použitiu fyzického násillia. Výhodnotenie predchádzajúcej skúsenosti ako nenaplnňajúcej znaky prenasledovania tak vzhľadom na špecifiká konania o azyle nemôže byť na ťarchu sťažovateľa, ale naopak, je skutočnosťou, svedčiacou o tom, že sa naňho štátne orgány zamerali, čo by mohlo odôvodňovať strach z vystupňovania situácie a v končnom dôsledku aj opodstatnenosť sťažovateľových obáv z prenasledovania.

56. V tejto súvislosti správny orgán vo veciach medzinárodnej ochrany nesie zodpovednosť za náležité zistenie reálií o krajine pôvodu. Špecifikom konania vo veci medzinárodnej ochrany je rovnako zásada, že pri splnení daných podmienok sa uplatňuje pravidlo „v prípade pochybností v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu" („benefit of doubt"). Ak sú dané skutočnosti, na základe ktorých možno predpokladať, že k porušeniu základných ľudských práv a slobôd žiadateľov o azyl došlo, alebo mohlo by vzhľadom na postavenie žiadateľa v spoločnosti, s prihliadnutím na jeho presvedčenie, názory, správanie atď ...dôjsť, a správny orgán nemá dostatok dôkazov o tom, že to tak nebolo, alebo nemohlo by v budúcnosti byť, potom tieto skutočnosti musí správny orgán v situácii dôkaznej núdze zohľadniť, a to v prospech žiadateľa o azyl (m.m. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10SŽa/10/2015 zo dňa 23.05.2015). Z preskúmaného rozhodnutia ako aj z napadnutého rozsudku je zrejme, že ako žalovaný tak ani krajský súd túto zásadu neuplatnili v prípade sťažovateľa.

57. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí, v súvislosti s vyššie prezentovanými incidentmi s políciou, poukazoval na možnosť využitia vnútroštátnych prostriedkov ochrany. Avšak obsahom vyššie uvedeného zdroja (COI z apríla) sú správy pojednávajúce o ich nedostatočnej efektívite, pričom kasačný súd považoval za potrebné na niektoré z nich poukázať, a to na
- správu Ministerstva zahraničných vecí USA o dodržiavaní ľudských práv za rok 2019 (z apríla 2020), v zmysle ktorej

o národné a medzinárodné organizácie informovali o dôkazoch mučenia a neľudského zaobchádzania, najmä so zadržanými vo väzbe, pričom tvrdia, že úrady nepodnikli dostatočné kroky proti zneužívaniu, prípadne, že úradníci zastrašovali jednotlivcov, ktorí podali obvinenia na občianskych súdoch;

o výnimočný stav a protiteroristické právne predpisy obmedzili schopnosť právnikov odvolať sa voči zadržaniu jednotlivcov;

- správu Ministerstva vnútra Spojeného kráľovstva (z marca 2020), podľa ktorej o zavedenie nového prezidentského systému v júni 2018 zvýšilo právomoci parlamentu a prezidenta v oblasti súdnictva a oslabilo jej nezávislosť;
- o vyšetrovanie správ o zabíjaní príslušníkmi bezpečnostných síl, mučení, zlom zaobchádzaní, nadmernom použití sily a inom zneužívaní býva neúčinné a ľudia sa boja podať sťažnosť kvôli strachu z odplaty;
- o prokurátori nevykonávajú zmysluplné vyšetrovanie, týkajúce sa obvinení z mučenia a zlého zaobchádzania vo väzbe a vo väzení a všade je prítomná kultúra beztrestnosti pre členov bezpečnostných síl a verejných činiteľov;
- o „nikto by sa neodvážil podať sťažnosť [o zaobchádzaní polície] ... ak sa sťažujú na mučenie, pravdepodobne by boli znovu mučení“;
- o niektoré obeť sa sťažovali u Amnesty International, ale jej členovia v Turecku boli sami zatknutí a zadržaní;
- správu Komisarčky pre ľudské práva Rady Európy po návšteve Turecka od 1. do 5. júla 2019, z ktorej vyplynulo, že podľa judikatúry ESLP turecké súdnictvo bolo po celý čas v centre väčšiny porušení ľudských práv v Turecku a
- správu Európskej komisie k postaveniu a pôsobeniu štátnych orgánov pre ľudské práva, podľa ktorej žiadna z tam menovaných inštitúcií nie je funkčne, štrukturálne ani finančne nezávislá a ich členovia nie sú menovaní v súlade s parížskymi zásadami.

58. Závery žalovaného o možnosti sťažovateľa využiť vnútroštátne prostriedky ochrany pred postupmi ozbrojených zložiek štátu je tak v priamom rozpore s vyššie uvedenými informáciami. Vychádzajúc z obsahu preskúmaného rozhodnutia a administratívneho spisu mal kasačný súd za nepochybné, že žalovaný z množstva správ o krajine pôvodu, na účely zdôvodnenia výroku o neudelení azylu, vyseletoval len tie, ktoré navodzujú zdanlivo uveriteľný obraz o nezávislej justícii a efektívnom systéme ochrany ľudských práv (a síce svedčiacie o niekoľkých zásahoch štátnych orgánov a súdov v prospech stíhaných /zjavne perzekvovaných/ osôb, avšak bez ďalších údajov o konečnom efekte týchto zásahov) ignorujúc správy o neefektívnosti inštitúcií, u ktorých mal sťažovateľ hľadať ochranu v prvom rade. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo možné dospieť k záveru o tom, že vyhliadky sťažovateľa na ochranu proti mučeniu a zlému zaobchádzaniu zo strany ozbrojených zložiek v súčasných vnútroštátnych pomeroch sú iluzórne vzhľadom na zjavnú obmedzenú nezávislosť súdov a iných inštitúcií. Citované správy navyše priamo hovoria o kultúre beztrestnosti zneužívania práv bezpečnostnými silami a verejnými činiteľmi, a uvádzajú, že vyšetrovanie prípadov mučenia nebolo efektívne. Správy o krajine pôvodu pojednávajú o vyššie uvedených problémoch nielen vo vzťahu k domnelým, či skutočným sympatizantom PKK, ale aj k členom strany HDP, a to bez ohľadu na územnú oblasť, v ktorej sa dotknutý jednotlivec nachádza.

59. Následnú argumentáciu, týkajúcu sa možnosti vnútroštátneho presídlenia, vzhľadom na skutočnosti, ktoré v priebehu konania vyšli najavo (pričom žalovaným neboli nijako spochybnené) bolo možné hodnotiť ako neutržateľnú. Kasačný súd pritom vychádzal z povahy prípadu sťažovateľa, ktorý za pôvodcu prenasledovania označil štátne orgány krajiny pôvodu, ktoré majú pod kontrolou celé tamojšie územie, a teda niet pochybností o tom, že sťažovateľ by mohol byť týmito subjektmi zastihnutelný v ktorejkoľvek územnej oblasti Turecka. Skutočnosti, vyplývajúce z výpovede sťažovateľa svedčia iba o tom, že bol schopný opakovane meniť miesto bydliska, pričom tak učinil z ekonomických dôvodov. Samotný záver žalovaného navyše nie je (okrem vyššie uvedených informácií o presunoch sťažovateľa) podložený žiadnymi informáciami, ktoré by objektívne podporovali záver o tom, že vnútroštátne presídlenie sťažovateľa môže byť efektívnym riešením jeho problémov. V konaní vyšlo najavo, že k incidentom s políciou došlo v súvislosti so sťažovateľovým členstvom v HDP, pričom nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľ po svojom presídlení nebol objektom záujmu polície. Sťažovateľove problémy

zároveň neboli lokálneho charakteru, v súčasnosti je trestne stíhaný v súvislosti s jeho účasťou na príprave slávnosti Newroz v meste D., ako aj s pochodom s názvom "Stráž svedomia a spravodlivosti", organizovaného v meste F.. Preto možno predpokladať, že sťažovateľ bude po svojom návrate do krajiny pôvodu hľadaný orgánmi činnými v trestnom konaní v ktorejkoľvek časti územia.

60. Reakciu žalovaného na vyjadrenie právnej zástupkyne sťažovateľa (poukazujúce na správy o krajine pôvodu) v závere preskúmaného rozhodnutia bolo možné vyhodnotiť ako nepreskúmateľnú, nakoľko neposkytuje takmer žiadne dôvody, na základe ktorých dospel k záveru o tom, že správy o porušovaní ľudských práv „sú všeobecného charakteru a nemusia nutne svedčiť o tom, že by sa museli bezprostredne týkať aj menovaného [sťažovateľa]". Tiež uviedol, že „správy sú jednostranne zamerané a publikované predovšetkým mimovládnyimi organizáciami, pričom v mnohých prípadoch majú subjektívny charakter." Takéto hodnotenie predložených správ o krajine pôvodu je príliš vágne. Navyše hodnotenie správ o krajine pôvodu s poukazom na fakt, že tieto boli publikované mimovládnyimi organizáciami a ich označením bez ďalšieho za jednostranné a subjektívne, je v rozpore s rozhodovacou praxou kasačného súdu (za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. ako súdu odvolacieho) vo veciach azylu, resp. zaistenia, kde opakovane prihliada na správy z obdobných zdrojov, najmä EASO, UNHCR a pod. Podľa kasačného súdu obsah týchto zdrojov nemožno podceňovať, ale je potrebné podrobiť ho dôkladnej analýze (m. m. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžak/14/2018 zo dňa 22.01.2019). Skutočnosť, že autorom správy o krajine pôvodu je mimovládna organizácia bez ďalšieho nespôsobuje nespoľahlivosť informácií v nej uvedených.

61. V tejto súvislosti kasačný súd vo svojej rozhodovacej praxi (napr. rozsudok sp. zn. 1Sža/20/2016 zo dňa 19.11.2018) poukázal na to, že „úroveň dôkazov v konaní o azyle, potrebná na zistenie podstatných skutočností je relatívne nízka - primeraná miera pravdepodobnosti - a musí sa brať do úvahy počas celého procesu. Je to tak z dôvodu možných nepriaznivých následkov v prípade nesprávneho rozhodnutia. Navyše žiadateľ o azyl pravdepodobne nemôže spracovať a prepravovať dôkazy z krajiny prenasledovania. Správny orgán si nemusí byť "istý", "presvedčený", alebo dokonca "spokojný" s pravdivosťou prípadu - to by stanovovalo príliš vysoký štandard dôkazov. V danom prípade stačí, že sa dá "akceptovať"."

62. Informácie o krajine pôvodu žiadateľa iba málokedy bez pochybností potvrdia ním tvrdené skutočnosti. Na ich základe je možné usúdiť, nakoľko je žiadateľov príbeh pravdepodobný, či sa úplne vymyká tamojším reáliám, alebo naopak do nich zapadá. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že sa obáva prenasledovania príslušníkmi ozbrojených zložiek krajiny pôvodu z dôvodu odmietania spolupráce (spočívajúcej v poskytovaní informácií o politickej strane, ktorej je členom) a správy o krajine pôvodu tieto obavy potvrdzujú, bolo potrebné tvrdenia sťažovateľa akceptovať ako pravdepodobné.

63. Ďalej kasačný súd považoval za potrebné upriamiť pozornosť aj na v rozsudku sp. zn. 10Sžak/18/2019 načrtnuté obavy, v zmysle ktorých by sťažovateľovi mohlo hroziť uloženie neprimerane vysokého trestu odňatia slobody, čo „môže napĺňať neľudské potrestanie subsumovateľné pod definíciu vážneho bezprávia podľa zákona o azyle, keďže ide o uloženie trestu, ktorý nemožno považovať za v demokratickej spoločnosti primeraný" (bod 27). V tejto súvislosti žalovaný doplnil dokazovanie, výsledkom čoho sú informácie, v zmysle ktorých sa trest odňatia slobody v sťažovateľovom prípade pohybuje v rozmedzí od jedného do troch rokov. Z obsahu správ o krajine pôvodu však vyplýva, že trestne stíhaní jednotlivci môžu byť postupne odsúdení súhrnne na neprimerane dlhý trest odňatia slobody pri kumulovanej aplikácii „protiteroristických ustanovení" (č. 1. 77 a 268 administratívneho spisu). Z výpovede sťažovateľa pritom vyplynulo, že čelil vyhrážkam polície o tom, že v prípade nespôsobuje bude obvinený za ďalšie (nekonkretizované) činy. Vzhľadom na skutočnosti, ktoré v priebehu konania vyšli najavo tak doposiaľ nebolo vylúčené ani riziko, že sťažovateľovi bude uložený trest odňatia slobody v omnoho vyššej výmere.

V.

64. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná; krajský súd

porušil zákon v zmysle ustanovení § 440 ods. 1 písm. f), g) h) a i) S.s.p., keď správnu žalobu zamietol a pretože samotné preskúmané rozhodnutie žalovaného trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil v súlade s ust. § 462 ods. 2 S.s.p tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

65. V ďalšom konaní je správny orgán (ako aj správny súd) viazaný právnym názorom kasačného súdu (§ 469 S.s.p.), podľa ktorého doposiaľ vykonané dokazovanie neumožňuje vysloviť záver o nedôveryhodnosti sťažovateľa a jeho príbehu a ak na základe nezaujatého vyhodnotenia objektívnych, aktuálnych a neselektívnych informácií o krajine pôvodu žalovaný nespochybní, že sťažovateľ nemá v krajine pôvodu k dispozícii efektívny prostriedok ochrany na vnútroštátnej úrovni alebo nepredloží nové skutočnosti, ktoré by zásadným spôsobom spochybnili závery kasačného súdu vyslovené v tomto rozsudku, je potrebné sťažovateľovi udeliť azyl podľa § 8 zák. č. 480/2002 Z.z.

66. Pretože takýmto právnym názorom žalovaný ani správny súd predchádzajúcim zrušujúcim rozsudkom kasačného súdu zaviazaný nebol, konajúci kasačný súd nevidel predpoklad na postup nahrádzajúci rozhodnutie príslušného správneho orgánu o udelení medzinárodnej ochrany vlastným rozhodnutím v zmysle záverov rozsudku Súdneho dvora vo veci C-556/17 Alekszij Torubarov vs. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal zo dňa 29.7.2019.

67. Návrh sťažovateľa na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti kasačný súd zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní dôvodnosti návrhov sťažovateľa dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné predpoklady na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti. Rozhodnutie kasačného súdu o priznaní odkladného účinku kasačnej sťažnosti je potrebné považovať za výnimočné rozhodnutie. Výnimočnosť tohto procesného úkonu správneho súdu spočíva v tom, že takýmto pôsobením súdnej moci sa paralyzujú účinky právoplatného rozhodnutia krajského súdu.

68. Základnou a nevyhnutnou podmienkou toho, aby kasačný súd priznal kasačnej sťažnosti odkladný účinok je stav, ak by právnymi následkami napadnutého rozhodnutia krajského súdu hrozila závažná ujma a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom. Kasačný súd sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľa o tom, že zaistenie alebo vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení predstavuje závažnú ujmu. Samotné rozhodnutie o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany nie je v zmysle zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov podkladom pre zaistenie sťažovateľa. Napokon príslušný útvar Policajného zboru Slovenskej republiky je v zmysle § 88a oprávnený zaistiť aj žiadateľa o udelenie azylu. Kasačný súd tiež poukazuje na ust. § 2 písm. h) bod 1 zák. č. 480/2002 Z.z., v zmysle ktorého žiadateľom o azyl je okrem iného aj cudzinec počas lehoty na podanie kasačnej sťažnosti proti rozhodnutiu správneho súdu, ktoré sa týkalo správnej žaloby proti rozhodnutiu ministerstva vydanému v konaní o udelenie azylu okrem rozhodnutia o zastavení konania o udelenie azylu a počas konania o tejto kasačnej sťažnosti.

Podľa § 447 ods. 1 S.s.p. kasačný súd môže na návrh sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa uznesením priznať kasačnej sťažnosti odkladný účinok, ak by právnymi následkami napadnutého rozhodnutia krajského súdu hrozila závažná ujma a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom.

Podľa § 447 ods. 2 S.s.p. nastúpením odkladného účinku zo zákona alebo jeho priznaním na základe rozhodnutia kasačného súdu podľa odseku 1 sa do právoplatného rozhodnutia kasačného súdu o kasačnej sťažnosti pozastavujú účinky napadnutého rozhodnutia krajského súdu a takéto rozhodnutie nemôže byť podkladom na vydanie naň nadväzujúcich rozhodnutí alebo opatrení iných orgánov verejnej moci. Na rozhodovanie o odkladnom účinku kasačnej sťažnosti sa primerane použijú ustanovenia § 186 až § 189 okrem lehôt podľa § 187 ods. 1 a 3.

Podľa § 188 S.s.p. Ak správny súd návrhu žalobcu nevyhovie, uznesením ho zamietne.

Podľa § 462 ods. 2 S.s.p. ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom, a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu

zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

69. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, trovy konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.